

משחק החיים

כשהיה בן 15 אושפז אלעד דוד משכונת התקווה בבית חולים לחולי נפש לאחר שניסה להתאבד ■ היום, בגיל 19, הוא משחק בבית הספר למשחק של יורם לוינשטיין בהצגה המהוללת סיפור חיים דומה לשלו ■ דוד: "אם לא הייתי מגיע לכאן הייתי מאושפז או מתאבד"

דוד. רצייתי לקפוץ מהגשר ■ צילום: ריאן

"שקט חוגגים" היא דרמה בה מגלם אלעד דוד (19) את דמותו של נער שהיה בעבר חר לה נפש. עבור הקהל המגיע בימים אלה לצ' פות בהצגה באולם התיאטרון של בית הספר למשחק של יורם לוינשטיין זוהי עוד דרמה מרגשת. בשביל דוד זהו סיפור חייו.

דוד, הלומד בבית הספר למשחק, אושפז בעבר בבית חולים לחולי נפש לאחר שלקה בדיכאון וניסה להתאבד. למשחק הוא הגיע בזכות פרויקט של בית הספר שנועד לקרב נוער בסיכון לעולם הבמה. היום מספר דוד לראשונה כי השאיר מאחוריו את הייאוש, את הימים בהם היה קשור למיטת בית חולים ואת הרצון לוותר על החיים.

דוד מתגורר בשכונת התקווה, המקום בו קבע בית הספר את משכנו. הוא גדל במשפחה נורמטיבית והקפיד ללכת ללימודים. בגיל 15 הכל פרץ. "הייתי מופנם", מספר דוד שה' בוע. "תמיד הבשתי כובע קסוק כדי להסתתר מכולם. הייתי בדיכאון כי רמת הסרטונין (חומר כימי שנמצא במערכת העצבים) שלי כמוה היתה נמוכה.

"כבר אז הייתי במצב קשה. חיפשתי סיבות לקום בבוקר. לא היה לי קשר עם המורים או עם התלמידים, רק עם עצמי. אף אחד לא ירע עלי כלום. הייתי מגיע הביתה מבית הספר, נכנס לחדר ולא יוצא ממנו עד למחרת." דוד מספר כי לא היה אכפת לו מהציונים או מהלימודים, והמפנה הגיע כשהחליט שאין לו בשביל מה לחיות. "עוד באותו לילה הגעתי לגשר של מחלף קיבוץ גלויות", משחזר דוד. "רצייתי לקפוץ משם, אולם קול בתוכי אמר לי לחזור לאחור".

למחרת החליט דוד לגולל את מחשבותיו בפני עובדת במתנס'ס השכונתי. הדרך משם לבית החולים אברבנאל היתה קצרה. דוד מסתכל היום על אותם ימים ככאלה ששיצבו את חייו מחדש. "בפעם הראשונה הרגשתי שזה המקום שלי", הוא אומר. "לשם התחבר"

לצעוק, לבכות ולהשתגע מבלי שיגידו לי על זה משהו", אומר דוד. "למרות זאת החלטתי לראות מה קורה שם. כשנכנסתי אל בית הס' פר הרגשתי שאני מתחבר למקום. פתאום היה לי צורך לפגוש אנשים. החיים שלי נעו בין בית החולים, בו הייתי מאושפז חצי שנה נוספת, לבין בית הספר. בפעם הראשונה בחיי הייתי מאושר. על הבמה יש חופש מוחלט".

היום אלעד רחוק מהעולם הרכאוני, הר' בה בזכות עולם המשחק. בימים אלה הוא משלים את בחינות הבגרות וירדשם לבית הספר למשחק כסטודנט מן המגזין.

חוז' מ"שקט חוגגים", שכתבה וביימה א" לנה ללצ'וק, שיחק דוד גם בהצגה "טרגדיה של טעויות", שהוצגה במרכזים קהילתיים ובבתי ספר ברחבי תל אביב.

חליל, יוזם הפרויקט, מפרגן לרוד: "לאל-עד יש פוטנציאל להיות שחקן. היום הוא כבר יודע מה זה קהל ואיך להציג מונולוג".

חליל מספר כיצר עלה הרעיון ליצור פרויקט לנוער בסיכון. "לפני כשלוש שנים חשבתי שכדאי לנצל את מיקום בית הספר לפעילות למען הקהילה", הוא מספר. "יורם לוינשטיין תמך, ואני הבאתי לכאן צעירים משוטטים וכאלה שנפלטו ממערכת החינוך. הסטודנטים הוותיקים למשחק מלמדים אותם, וכך הם חוזרים למסגרת".

דוד מרגיש שלא ניתנה לו רק מסגרת זמ' נית. על המשחק הוא לא מתכוון לוותר. "אני אעבוד קשה כדי להיות שחקן. זה החלום שלי", הוא אומר בהתלהבות. "אם לא הייתי מגיע לכאן סביר להניח שהייתי מאושפז או שהייתי מתאבד כבר מזמן".

מנהל בית הספר למשחק, יורם לוינש' טיין: "בית הספר רואה את עצמו כחלק מה' קהילה. תלמידי שנה ב' רג', כחלק מהכשר' תם, מלמדים משחק בקהילה. התלמידים נח' שפים למגוון תרבותי ולכל סוגי הדרמה וה' מורכבות האנושית".

תי הכי הרבה. כשאתה משוגע אתה הכי חר' פשי שבעולם, אין לך גבולות. נחשפתי לח' בורה של צעירים טובים וחכמים".

ההתחלה לא היתה קלה. היו ימים שרוד הצליח לחתוך לעצמו את הווידים ואז נאל' צו הרופאים לקשור את ידיו למיטה ולתת לו כדורי הרגעה. הצלקות היחידות מאותם ימים הן אלה שנותרו על ידיו מהחתיכים.

לאחר חצי שנה של אשפוז הוא החל לע' לות על הדרך הנכונה. אחד הרופאים בשכר' נת התקווה הפנה אותו אל חליל, שחקן המרכז את הפעילות הקהילתית בבית הספר למשחק ואחראי על פרויקט "נוער בסיכון". אמו של דוד פנתה אל חליל, שיצר קשר עם בנה. חליל הבין את מצוקותיו של דוד וסיפר לו על עולם עשיר ומיוחד. דוד לא ממש הבין מה רוצים ממנו. "רצייתי לחזור לאברבנאל, שם יכולתי